

מ"ת 44085/11/15 - מדינת ישראל נגד ניר בנימין, שמעון טבול

בית המשפט המחוזי בירושלים

03 אוגוסט 2017

בפני כב' השופט ארנון דראל

מ"ת 44085-11-15 מדינת ישראל נ' בנימין(עציר) ואח'
בעניין: מדינת ישראל

המבקשת

ע"י ב"כ עו"ד פרקליטות מחוז ירושלים
נגד

1. ניר בנימין (עציר)
2. שמעון טבול (עציר)

המשיבים

ע
ע"י ב"כ עו"ד אשר אוחיון

החלטה

בפני בקשתם של המשיבים לעיון חוזר בהחלטה להורות על מעצרים עד תום ההליכים - החלטה שניתנה ביום 14.5.2017 בעקבות הפרה של תנאי השחרור שנקבעו להם.

בעניינם של המשיבים ניתנו החלטות שונות. עם הגשת כתב האישום נעצרו המשיבים עד להחלטה אחרת. בהמשך לכך שוחררו ממעצר ונעצרו במעצר בפיקוח אלקטרוני ובמהלך הזמן ניתן בהם ארון, המעצר בפיקוח אלקטרוני הוסר וניתנה להם אפשרות לצאת לעבודה תוך פיקוח מפקחים.

כעולה מההחלטה מיום 14.5.2017 המשיבים הפרו באופן בוטה את הארון שניתן בהם, התעלמו לחלוטין ממגבלות השחרור, שהו מחוץ למקום העבודה וללא פיקוח מספר רב של פעמים. אחת הפעמים נוצלה לעבור עבירה נוספת של איומים ושל חבלה במזיד כלפי מי שהיה עד במשפט.

נגד המשיבים הוגש כתב אישום נוסף בגין העבירות האמורות: מספר רב של עבירות הפרת הוראה חוקית וכן עבור העבירות הנוספות. בית משפט השלום בירושלים דן אותם, בין היתר, ל- 6 חודשי מאסר בפועל שנמנים החל מיום 22.1.2017. תקופת המאסר תמה אפוא ביום 21.7.2017. במקביל למאסר נעצרו המשיבים כאמור גם בגדרו של תיק זה לאחר שבקשת המבקשת לעיון חוזר התקבלה. בהמשך להחלטה זו התקבלה בקשת המבקשת להארכת המעצר מעבר לתשעה חודשים (בהינתן פרק הזמן שבו היו המשיבים עצורים טרם שחרורם בתחילת ההליך, תקופת המעצר בפיקוח אלקטרוני, ותקופת המעצר הנוספת במקביל למעצרים ולמאסרם בתיק האחר). כב' השופט י' דנציגר נעתר לבקשה ביום 8.6.2017 (בש"פ 4531/17).

בחלוף תשעה ימים ממועד סיום ריצוי המאסר הוגשה הבקשה שלפני - לעיון חוזר בהחלטה להורות על המעצר עד תום ההליכים. בבקשה נטען כי המשיבים "עצורים בתיק דן תקופה מצטברת של קרוב לשנה בנוסף על תקופה משמעותית שבמהלכה היו עצורים במעצר בית מלא באיזוק אלקטרוני". עוד נטען כי משפטם אינו צפוי להסתיים לפני סוף שנת

2017. השינוי המוצע הוא החזרתם למעצר בפיקוח אלקטרוני, שיבוצע בביתם בפיקוח אותם מפקחים שפיקחו עליהם בעבר.

בסיום הבקשה נכתב גם כי "טובים סיכויי הזיכוי של המבקשים מהאישום המרכזי שבכתב האישום, שבגינו נעצרו עד תום ההליכים" וכן כי "מסקנה זו עולה בבירור מהראיות שבאו במלואן, בנוגע לאישום זה, בפני בית המשפט ששומע את התיק".

בדיון שהתקיים בבקשה חזר בא כוחם של המשיבים על נימוקיו. הוא ציין שוב כי מדובר במעצר ממושך של שנה, תוך שעמד על קצב ניהול התיק העיקרי, על כך שהוא אינו עתיד להסתיים בקרוב בשל אי סיומה של פרשת התביעה, וכן טען כי העיכוב נובע בין היתר מסירוב המבקשת להסכים להפרדת האישומים. ההצעה שהציע הייתה לחזור למתווה המקורי של מעצר בפיקוח אלקטרוני.

באשר לפן הראייתי אמר בא כוחם של המשיבים כי "יש לי כאן פרוטוקולים של העדים המרכזיים". בהמשך הוא טען כי "יש פה קריסה של הראיות" וכי "מתוך העדים המרכזיים של התביעה ברור לחלוטין שיהיה זיכוי". העדים שהוזכרו היו מאמון אדעיס, שי זקן ומיקי מזרחי. אשר למאמון אדעיס נטען כי "עדותו קרסה לחלוטין. הוא הודה שם בדברים מעבר למה שעלה בחקירתו".

המבקשת התנגדה לבקשה בשל כך שלא חלף פרק זמן מספיק מאז החלטת המעצר, אין מקום לתת אמון במשיבים נוכח התנהלותם וכן כי ציינה כי בכל הנוגע לקצב התמשכות ההליך יש לבחון את הדברים בבקשה שתוגש להארכת המעצר מעבר לתשעה חודשים ולא במסגרת בקשה לעיון חוזר.

דין הבקשה להידחות.

מעצרים של המשיבים נעשה מכוחה של עילת המעצר הקבועה בסעיף 21א(2) לחוק סדר הדין הפלילי [סמכויות אכיפה - מעצרים], התשנ"ו-1996. משכך, אין בית המשפט מחויב בבחינת חלופה. הנימוקים שעמדו ביסוד החלטת מיום 14.5.204 (סעיפים 18-21) שרירים וקיימים גם עתה ולא מצאתי כי הונח טעם מספיק לשנותה.

אם לא די בכך, מה שעומד על הפרק הוא שחרור לפיקוח אלקטרוני לצד אותם מפקחים וערבים - שהערבות שנתנו לא מנעה מהמשיבים להפר את התנאים, ולהעמיד את הערבים בסיכון שהתממש לחילוט הערבות. במצב דברים זה כאשר ממילא לא ניתן לתת אמון במשיבים בוודאי שאין מקום להסתמך על אותם ערבים, שהמשיבים עצמם הותירו חשופים לחיוב כספי בשל הפרת התנאים, גם אם מדובר במעצר בפיקוח אלקטרוני.

אוסף בקצרה כי אף שניתן לראות במשיבים כמי שעצורים שנה הרי שבפועל מעצרים בין יום 22.1.2017 ליום 21.7.2017 היה במקביל לעונש מאסר שריצו בגין הפרת תנאי השחרור והעבירות הנוספות. מכאן שהצגת הדברים

בצורה כזו, גם אם היא נכונה, אינה נותנת בהכרח תמונה מלאה. תקופת המעצר מאז נעצרו המשיבים מחדש וסיימו את ריצוי עונש המאסר החלה כאמור רק ביום 22.7.2017 ומסתכמת כפי שצינתי לעיל בימים בודדים.

אשר לקצב התקדמות ההליך - הרי שבית המשפט הדין בתיק העיקרי קבע חמישה מועדי הוכחות לאחר הפגרה ועד לסוף חודש אוקטובר. מתוך הפרוטוקול נלמד כי בדעתו לסיים את פרשת התביעה בישיבה הראשונה ועל כן מועד סיום ההליך אינו נראה רחוק כל כך.

נותרה טענה אחת והיא לעניין "הקריסה" במארג הראיות. נוכח עמדתי לעניין האמון שניתן לתת במשיבים הרי שמידתה של אותה "קריסה" צריכה להיות כה משמעותית אף מעבר למבחנים שנקבעו בפסיקה לעניין זה.

בא כוח המשיבים לא פרט את טענתו בכתב וגם לא בדיון. למעט האמירה כי עדי התביעה אינם אמינים לא ניתן כל פירוט המאפשר להתמודד עם טענה כזו והמבקשת גם לא הייתה יכולה להשיב לטיעון כוללני כזה. אציין כי בהחלטה להורות על מעצרו נדונו הראיות בפירוט רב (ר' החלטה בעניין המשיבים מיום 24.12.2015 וכן החלטה בעניין המשיב 3 מיום 13.12.2015 - בגדרן סקרתי בהרחבה את הראיות). איני סבור כי בית המשפט או המבקשת אמורים לבחון את פרוטוקול הדיון וללמוד לבד על הסתירות האפשריות שנפלו בגרסאות לבד מבלי שנעשית הפניה ממשית לכל אותם בקיעים נטענים שהביאו לקריסה מוחלטת כטענת המשיבים.

לא זו אף זו ממועד סיום שמיעת עדותו של מאמון אדעיס חלף פרק זמן של יותר משנה. שי זקן סיים את עדותו ביום 13.12.2016. מכאן שלא ברור מדוע הטענה לקריסה הנובעת מעדותם מועלית רק כעת.

על יסוד כל האמור, אני דוחה את הבקשה.

ניתנה היום, י"א אב תשע"ז, 03 אוגוסט 2017, בהעדר הצדדים (בהסכמתם).

המזכירות תעביר לצדדים את ההחלטה.